

Εσπερινός της Παναγίας Μυρτιδιώτισσας στο Αχίλλειο Φαρσάλων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε χθες στον Εσπερινό επί τη Συνάξει της Υπεραγίας Θεοτόκου της επικαλουμένης «Μυρτιδιωτίσσης», που τελέσθηκε στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Τ.Κ. Αχιλλείου Φαρσάλων.

Ο Σεπτός Ποιμενάρχης μας απηύθυνε λόγο προς τους πιστούς, αναφερόμενος στη σημασία της εορτής και στη ζωντανή παρουσία της Παναγίας στη ζωή της Εκκλησίας και του κάθε Χριστιανού:

«Ακριβώς 40 ημέρες, αδελφοί μου, μετά από την ένδοξη Κοίμηση και την εις Ουρανούς Μετάσταση της Παναγίας, Μητέρας του Κυρίου μας, η Κυρία Θεοτόκος συγκαλεί όλους μας απόψε και αύριο για να μας ενισχύσει πνευματικά, να μας

ενδυναμώσει στην πίστη μας και να μας δείξει ακόμη μία φορά την ένθεη αγάπη, την οποία έχει η Κυρία Θεοτόκος, η Μητέρα του Φωτός, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, αλλά και Μητέρα όλων μας, προσφέροντάς μας τα ιερά Της θαυμάσια, τα Θαύματά Της και την έμπρακτη αγάπη Της σε όλους εμάς τους ανθρώπους.

Η Παναγία, η Μυρτιδιώτισσα, την οποία εορτάζουμε απόψε και αύριο, μας φέρνει στη σκέψη ένα γεγονός που ανατρέχει περίπου στον 14ο αιώνα, όταν ένας βοσκός μέσα στις μυρτιές ανεύρε το ιερό Της εικόνισμα. Με πολλή πνευματική χαρά το έπαιρνε στο σπίτι του και η ιερά εικόνα επέστρεφε την άλλη μέρα το πρωί στον τόπο όπου βρέθηκε. Και μία φορά, και δεύτερη, και τρίτη, μέχρι που αυτός ο απλοϊκός και ανυποψίαστος άνθρωπος κατάλαβε ότι εκεί έπρεπε να χτιστεί ένας ναός στο όνομα της Κυρίας Θεοτόκου, της Παναγίας μας, της Μυρτιδιώτισσας, αφού ευρέθηκε μέσα στις μυρτιές. Από τότε μέχρι σήμερα τιμάται στα Κύθηρα, που είναι ο τόπος του θαύματος και της εύρεσης της ιεράς εικόνας, αλλά και σε όλη την πατρίδα μας και σε όλη την Ορθοδοξία.

Εάν ανατρέξουμε και ψάξουμε, θα δούμε ότι σε πάρα πολλούς τόπους Ορθοδόξους, όπου κατοικούν Χριστιανοί, τιμάται αυτό το γεγονός του θαύματος της ανεύρεσης της ιεράς Εικόνας, αλλά και τα άπειρα θαύματα τα οποία στη συνέχεια η Κυρία Θεοτόκος πραγματοποίησε. Το πρώτο θαύμα ήταν η παρουσία Της στην είσοδο των Κυθήρων, όπου περπάτησε ένας χωλός άνθρωπος, κάτι το αδύνατον μέχρι τότε, όπως ακριβώς περιγράφεται και στο απολυτίκιο της εορτής που θα ακούσουμε ευθύς αμέσως.

Βέβαια η Παναγία μας, η οποία μας δείχνει την ένθεη αγάπη Της, συνεχώς παρίσταται ανάμεσά μας με πολλά προσωνύμια, με πολλά τοπωνύμια, με πολλά επίθετα, για να δείξει την παρουσία Της. Και εμείς, οι Χριστιανοί, προσφέροντάς Της όλον αυτόν τον πλούτο των ονομάτων, επιθέτων και τοπωνυμίων, δείχνουμε τη σχέση μας και την κοινωνία την οποία έχουμε με το ιερό Της πρόσωπο και την αποδοχή Της μέσα στη ζωή της Εκκλησίας και μέσα στη ζωή του καθενός από εμάς και της καθεμιάς.

Γίνεται το ιερό πρόσωπο που μας αναβιβάζει στους ουρανούς. Μας αναγάγει στη δόξα του Ουράνιου Θεού. Όπως Εκείνη πρώτη άνοιξε αυτόν τον δρόμο, μετά από την Κοίμησή Της και την εις Ουρανούς Μετάστασή Της, μας επιβεβαιώνει ότι ο άνθρωπος μπορεί να θεώνεται, να χαριτώνεται, να αγιάζεται, τηρώντας όμως το θέλημα του Θεού, βιώνοντας την παρουσία Του στη ζωή του και επιβεβαιώνοντας αυτήν την πίστη και την ομολογία μέσα στη σχέση που έχουμε με τον Θεό και με τους άλλους ανθρώπους. Διότι η πίστη μας δεν παραμένει μόνο στην ορθόδοξη δογματική διδασκαλία, αλλά επιβεβαιώνεται μέσα στην πράξη των γεγονότων που είναι η γενεσιουργός αιτία της εν Θεώ θεώσεώς μας, της σχέσης μας με τον Θεό.

Αυτό σημαίνει. Και η Παναγία, Μητέρα, γίνεται προπομπός αυτής της ζωής όλων μας. Αλλά όχι μόνο μας προτρέπει σε αυτήν τη ζωή, αλλά μας καλεί και μας οδηγεί με το Άγιο παράδειγμά Της, με την αγιασμένη ζωή Της, με τη σχέση την οποία είχε με τον Υιόν και Θεό Της.

Υιός αλλά και Θεός Της, που επιβεβαίωνε αυτή τη σχέση μέσα στη διακριτική και ταπεινή παρουσία του ενανθρωπήσαντος Θεού, όταν Αυτός ευρίσκετο ανάμεσα στους ανθρώπους. Δεν είδαμε μία μητέρα η οποία να υπερηφανεύεται και υπερβαλλόντως να βρίσκεται δίπλα στον Υιόν, τον ενσαρκωμένο Λόγο του Θεού. Αντιθέτως είδαμε μία γυναίκα, μία μητέρα, η οποία συνεχώς ήταν πίσω από αυτήν την παρουσία του Θεού. Μία μητέρα και μία γυναίκα η οποία πάντοτε προνοούσε για τις κινήσεις του Υιού Της και των Αγίων Αποστόλων, αλλά η ίδια έμενε πίσω από όλη αυτήν την πράξη και την ενέργεια, γιατί δεν χρειαζόταν ένα τέτοιο πρόσωπο να επιβεβαιώνει την ενσαρκωμένη παρουσία του Θεού.

Εκείνη μέσα στην ταπείνωσή Της είχε, βεβαίως, αυτή τη σχέση. Γι' αυτό και ο Θεός Την υπερύψωσε. Της έδωσε αυτό το όνομα. Της χάρισε ένα μοναδικό και ξεχωριστό όνομα: Μητέρα του Θεού, Μητέρα του Φωτός, Παναγία, Θεοτόκος. Κάτι μοναδικό και εξαίσιο, το οποίο δεν μπορεί να ξανασυμβεί μέσα στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους.

Και Εκείνη, με μία μοναδική καρτερία, με μία μοναδική προσήλωση, με μία μοναδική στοργή και μοναδική αγάπη, στρέφεται σε όλους εμάς ανεξαιρέτως για να μας δείξει την παρουσία Της, τη λειτουργία της αγάπης και της σχέσης, η οποία συνέχει την καρδιά Της με τον Θεό και με όλους εμάς.

Γι' αυτό και το γεγονός το οποίο εορτάζουμε μπορεί να είναι ένα ιστορικό γεγονός, να ανάγεται στον 14ο αιώνα, και να έχουν καταγραφεί πάρα πολλά θαύματα και σημεία της Παναγίας, επιβεβαιωμένα. Αλλά πέρα από το γεγονός το ιστορικό, είναι το σωτηριολογικό γεγονός. Δηλαδή η σχέση του ανθρώπου με τη Μητέρα του Θεού, που γίνεται για μας ζωή και σωτηρία.

Μέσα σε αυτήν λοιπόν τη σχέση εορτάζουμε από τον Σεπτέμβριο τη φανέρωση του ιερού Της Εικονίσματος και σε άλλα πολλά μέρη, με πάρα πολλές ονομασίες. Έχουμε πολλά εικονίσματα της Παναγίας μας, που δείχνουν την παρουσία Της ανάμεσά μας και τη σχέση που θέλει να οικοδομήσει με εμάς. Μέσα σε αυτήν λοιπόν τη ζωή της Παναγίας καλούμαστε να ζήσουμε κι εμείς τη δική μας ζωή. Γιατί δεν είναι κάτι παλαιό, αίοιο και μετέωρο η παρουσία της Παναγίας στη ζωή της Εκκλησίας. Είναι το κέντρο της Εκκλησίας. Εκείνη μας οδηγεί στον Υιό και Θεό Της. Εκείνη μας επιβεβαιώνει και την προσωπικότητα του Υιού και Λόγου Του, αλλά και την προσωπικότητα και την αξία του καθενός ανθρώπου.

Και σε αυτήν τη σχέση γίνεται Εκείνη γέφυρα, σκάλα που ανεβαίνει στον Ουρανό. Και εύχομαι αυτό να το πραγματοποιούμε ο καθένας από εμάς και η καθεμιά με τον δικό μας προσωπικό αγώνα. Μία εναγώνια προσπάθεια που καλούμαστε να κάνουμε για την επίτευξη των αρετών και των χαρισμάτων του Θεού στη ζωή μας,

όχι μόνο
ε στη ζωή

